

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Pe pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejeman, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino in oznanila (inzerate) prejema upravništvo in ekspedicija v „Katol. Tiskarni“ Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 33.

V Ljubljani, v petek 10. februvarija 1893.

Letnik XXI.

Panama v Rimu.

Iz Rima, 5. februvarija.

Mlada Italija rodi jako grenke sadove. Mnogo se je pisalo in zabavljalo pred leti o finančni politiki v bivši cerkveni državi, dasi je bila vzgledna v primeri s finančnim gospodarstvom takozvanih „patrijotov“, ki vladajo sedanjo zjedinjeno Italijo. Včeraj teden je zbornica z veliko večino sprejela minist. predsednika predlog, da se stvar o goljufijah in sleparijah pri bankah odloži za tri mesece. Giolitti je upal, da mej tem časom vsaj za silo naredi red pri bankah, toda nenadoma je prišla ta zadeva zopet na površje. Minolo sredo je namreč predsednik zbornice naznanil, da je generalni prokurator potom pravosodnega ministerstva zahteval od zbornice, naj dovoli proti poslancu De Zerbi-ju kazensko preiskavo. Iz predloženega poročila pravosodnega ministra je razvidno, da je vlada mej tem pričela preiskavo proti „Banki Romani“ ter se prepričala, da je imela banka v prometu bankovcev za 135 milijonov, od katerih pa 65 milijonov ni bilo pokritih z nikakoršno operacijo. Bivši bančni ravnatelj Tanlongo je pri zaslišanju izpovedal, da je ravnateljstvo namerjalo podkopiti nekatere vplivnejše časnike, ki naj bi banko zagovarjali pred občinstvom. Pri hišni preiskavi so tudi našli dokaze, da je banka potrosila mnogo denarja, ko je dne 30. junija 1891 dobila od zbornice triletno podaljšanje privilegija za izdajanje bankovcev, in da je imenovani poslanec De Zerbi v treh letih dobil 400.000 frankov, katere naj bi porabil za časnike in svoja potovanja, oziroma obiske pri raznih uredništvih. Bivši bančni blagajnik baron Lazzaroni je trdil pri zaslišanju, da je porabil 2 1/2 milijona za odškodnine poslancem, ki so v zbornici zagovarjali in pospeševali koristi banke, to je, njenega ravnateljstva. Tanlongo celó trdi, da je izplačal 4 mili-

jone raznim ministerskim predsednikom. De Zerbi je bil več let glavni urednik v Napolju izhajajočega lista „Piccolo“, leta 1888 se je preselil v Rim, kjer si je kupil lepo vilo in živel jako potratno. V zbornici je podpiral vlado ter imel velik vpliv med tovariši. Bržčas ni on jedini dobival odškodnine od banke.

Stvar je vzbudila v Rimu veliko pozornost, kajti De Zerbi je bil doslej v javnosti čislana oseba. V četrtek je zbornica nestržno čakala, kaj bode odgovoril ministerski predsednik Giolitti na poročila časnikov, da je namreč banka z vednostjo vlade porabila mnogo denarja pri zadnjih volitvah. Toda Giolitti je odgovoril kratko, da se ne peča z obrekovanjem po časnikih. Prejšnji predsednik Rudini je izjavil, da od rimske banke ni nikdar zahteval niti dobil kakega beliča, ter nasvetoval, naj zbornica izvoli posebno enketo, da preišče, ali so trditve Tanlongove o izdanih 4 milijonih istinite. Oglasi se zopet Giolitti, češ, da Rudinija ne zadene niti najmanjša sumnja in da se izpovedbam zatožencev ne sme pripisovati prevelika važnost.

V petek je v zbornici predsednik prečital pismo bivšega ministerskega predsednika Crispija, ki protestuje, kar se njega tiče, proti izpovedbi Tanlongovi, da je namreč raznim ministerskim predsednikom izročil 4 milijone za izvanredne vladne potrebe. Po daljši debati je zbornica skoraj soglasno sklenila, da dovoli kazensko preiskavo proti poslancu Zerbiju. Kaj se bode skubalo iz te moke, tega javnost v pravi luči gotovo ne bode zvedela, ljudstvo pa mora konečno izpredvideti, da je gospodarstvo takozvanih „patrijotov“, ki se krpali Italijo, jako drago in da ni že najboljši minister, ki je zvit v zarotah in predrzen v boju. Ko je zaplapolala italijanska trobojnica na Kvirinalu in je v Rimu italijanska vlada postavila svoj tabor, začeli so zidati na vse pretege,

da bi zatrli vsako sled prejšnje vlade papežev in dali Rimu zunanjo podobo svetovnega mesta. Upali so, da bode prebivalstvo kar drlo v Rim, spekulantje so gradili velikanske palače in hiše za stanovanja. Na severni in vzhodni strani starega mesta, kakor onkraj Tibere pod Janikulom in na planjavi pod Vatikanom so kar rastle po več nadstropij visoke hiše iz tal. Toda nad tretjino teh hiš ni dovršenih, pri tleh tu in tam bivajo revne delavske družine, in le nekaj hiš je v najemu. In v to spekulacijo je bila zapletena tudi rimska banka ter je zgubila precej denarja. Ker pa so vse vlade zadnjih desetih let dobro poznale te razmere in niso hotele svetu odkriti resnice, da ne bi trpel ugled mlade Italije pred javnostjo, zato je še vedno vprašanje, ali bode preiskava popolnem izčistila Avgijev hlev.

Liga +57.

Državni zbor.

Z Dunaja, 8. februvarija.

Slovenske šole v Gorici.

V današnji seji nadaljevala se je razprava o proračunu za ljudsko šolstvo, pri kateri je tudi naučni minister odgovarjal raznim dosedanjim govornikom. Iz ministrovega govora je za nas Slovence najvažnejše, kar je minister odgovoril na besede poslanca Robiča, ki je v svojem včerajšnjem govoru ministru očital mlačnost v izvršbi in osnovi slovenske ljudske šole za slovenske otroke v Gorici. Minister je to-le povedal:

„Gledé šole v Gorici za slovenske otroke s slovenskim učnim jezikom omenjam, da je učno ministerstvo vse storilo, kar je v ta namen potrebno, da napoti deželni šolski svet v Gorici k konečnemu sklepu v tej zadevi in smem izreči prav zanesljivo zagotovilo, da bo ta odlok v najkrajšem času prišel.“

LISTEK

„Ribičev maček“.

(Predpustna.)

(Dalje.)

Nihče ne sme Jeri zameriti, da je vsak poneдельник „Mačka“ tako izpovedala, to bi storila vsaka tudi najkrotkejša žena. Le pomislimo, kako je morala méd tednom štediti in varovati. „Maček“ ji je odmeril za celi teden naprej zabelo, odštel krompir in jajca in ves živež; ključje od shramb je pa hranil sam. Kavó, katera se je Jeri bolj prilagala, kakor ne vem kaj, ji je še v nedeljo ostro prepovedal, nikari ob delavnikih. Ona je dosti potrpeča, z „Mačkom“, tudi obirala ga ni pri sosedah in opravljala, dasi jo je večkrat mikalo, da bi potožila prijateljicam svoje zakonske težnje. Toda navzlic njeni molčečnosti se je vendar vedelo po celi vasi, kako se pri Ribičevih godi, odkar hodi „Maček“ k Šalomonu. „Jera ima malo dobrega.“ „Takega moža imeti je pač pokora.“ „Zakaj pa tako skriva, naj bi se pa s kom posvetovala, bi se že pomagalo!“ Tako in snako so si šepetale babnice po vasi na uho. Igra utegne postati strast, katero težko obvlada, kdor se ji je ndal do dobra. Tudi „Maček“ se je bil zaveroval v kvarte tako, da je mislil, da mu brez njih ni moči živeti. Jera je dolgo na tihem nosila svoj križ in delala navidezno zadovoljen obraz, naposled je pa le sklenila tovarišicam razkriti svoje

gorje in se z njimi posvetovali o svojem položaju. Morda bi se pa „Maček“ le dal ozdraviti, z zvižajo ali kakor si bodi.

Ko se je ob nedeljah popoldne odpravljala na izprehod, pazila je Jera skrbno nanj in na njegovo tobačnico. Kadar je namreč le-to pustil doma, prišel je po izprehodu skoraj vselej domu; kadar jo je vzel s seboj, šel je pa kar naravnost k Šalomonu. V drugem slučaju je smuknil postrežljivi čevljarški vajenac k Zoretu po pet soldov zmlate kave in ravno toliko sladkorja. Obleči je moral vselej vrhno suktnjo, robo zvesto skriti v notranji veliki žep ter podvizati, kolikor je mogel, da ga ni na potu kdo izpraševal, kje si bil, ali kaj neseš. Komaj je bil fant doma, bila je že pripravljena v veži butarica brsti za ogenj. Veselo je jela kmalu pokati subljad na ognjišču in sta bila pristavljena lončka k ognju eden za kavó, drugi za mleko. Z velikim strahom je Jera pripravljala žrjavico in se obračala naglo, kar se je dalo. Ko je bilo vse pripravljeno, sedla je na ognjišče, dejala skledico na kolena in naglo srebijala rajsko tekočino. In kako ji je šla v slast! — „Vse bi človek prebil“ — je govorila sama seboj — „da bi le kavó imel vsak dan. Boljšega ni na svetu! Kako to pogreje po životu! Še enkrat lepša in veselejša se mi zdi nedelja, kadar si morem kavó skubati!“ — In Jeri se je mило storilo v srcu, kajti jela je premišljevat, kako bi bilo prijetno, da je tudi mož njenih mislij. — Ne bilo bi treba sedeti v veži na ognjišču, ne biti v tolikem strahu in jesti tako naglo,

V hiši pri mizi bi lahko sedela, kavó vživala vsak dan in vse to poleg moža z njim se ljubko pomenkovaje! — To bi bilo življenje! — — —

Neko nedeljo popoldne je šel „Maček“ po obedu celo zgodaj z doma. Šel je na vrh griča, da se navžije zdravega zraka in lepega razgleda. Ko gleda po dolini na zlatorumeno polje in doli na vas, začne nepremično zreti na kraj, kjer se je valil gest dim izpod strehe. „Kje se neki kadi?“ govori sam seboj. „In ob dveh popoldne! — Pa ne, da bi — —! Istinito, to je Ribičeva hiša! — Nekaj mora biti! Beži domu! — —“ In „Maček“ je stekel po hribu navzdol, kolikor so mu dajala pljuča in noge. Ljudje so kar postajali, smejali se ter povpraševali, je li polna luna, ka-li. Le nekaj minut in bil je doma pred vežo. Plane na zaprta vrata, ki se odpró na stežaj z velikim ropotom ter skoči pred ognjišče, da se vse stresse po veži.

Tlesk! pade Jeri od strahu skleda s kavó vred iz rok na tla, da se razleté čepinje na vse strani. Po rujavi tekočini razliti po tleh pa plavajo kruhove skorje kakor ribe v kalni vodi. Jera obsedi na ognjišču, kakor da je okamnela. Rudečica ji polije obraz in jok jo posili.

„Ogenj se težko naredi brez dima, to si zapomni, stara!“ se ponorčuje „Maček“ škodoželjno, prime lonec na ognjišču, v katerem se je bila kuhala kava in ga vrže z rujavo goščavo vred skozi vrata na cesto, zapre vežo in jo mahne k Šalomonu.

(Dalje sledi.)

Kmetijski pouk na ljudskih šolah.

Severnočeški poslanec dr. Roser priporoča, da se kmetijstvo poučuje na vseh ljudskih šolah. Na Francoskem obstoji že od l. 1879 postava, ki proglašča pouk v kmetijstvu kot obligaten učni predmet na učiteljskih pripravnicah in ljudskih šolah.

Tudi v Holandiji vlada skrbi za to, da se učenci na ljudskih šolah dobro pouče v kmetijstvu. Konečno stavi sledečo resolucijo:

„Z ozirom, da sinovi revnejših kmetov ne morejo obiskovati kmetijskih šol zaradi uboštva, pozivlja se visoka vlada, skrbeti za to, da se kmetijski pouk na naše ljudske šole vpelje.“

Češki poslanec Adamek ugovarja nemškemu poslancu Bendelnu, da bi nemški otroci ne imeli na Češkem dovolj ljudskih šol. Očita vladi že historičsko znano nevhvaležnost avstrijske vlade proti Slovanom, vsaj je za ves trud in 12letno podporo češkega naroda zastop dobil Gaučeve ordonance in punkcije v plačilo!

Državna podpora.

V tej seji stavila sta poslanca Pfeifer in doktor Ferjančič nujni predlog za državno podporo po toči in drugih nesrečah zelo oškodovanim okrajem na Kranjskem, osobito v okrajih: Črnomelj, Novomesto, Krško, Postojina in Logatec. Utemeljevala sta nujnost tega predloga oba poslanca; poslednji je navedel, da je deželni odbor že nad 52.000 gl. v treh letih v ta namen izdal. Sila je velika, in deželni odbor ne bo mogel sam iz lastnih močij vsaj najnujnejšim potrebam zadostiti, zato je državna pomoč neobhodno potrebna.

Poslanec Pfeifer obžaluje, da v zvezi njegovemu govoru v seji dne 16. dec. m. l. se vlada čisto nič ni ozirala na deželo Kranjsko. Kakor je poizvedel, je uzrok temu, da ni lokalna vlada storila potrebnih korakov v misli, da bo deželna pomoč zadostovala! To je tudi uzrok, da naša dežela ni nobene podpore dobila iz državne svote, dovoljene v podporo po toči poškodovanim v l. 1891, ker deželna vlada kranjska sporočala je ministerstvu, da je v srečnem položaju za deželo Kranjsko, ker ne potrebuje državne pomoči, ker bodo deželni zneski zadostni za pomoč poškodovanim.

Tako enostransko stališče zavzemajo nekateri vladni organi, ki nimajo srca za trpeče ljudstvo in le tako je mogoče, da je letos politični uradnik vprašal nekega župana, kje da je lakota v njegovi občini, kdo in koliko jih je že umrlo vsled lakote!!

Zbornica sprejela je predlog kot nujen in ga izročila budgetnemu odseku v poročanje.

Poslanec T a u s c h e prša načelnika pravnega odseka, kaj je z onimi peticijami, katere so došle zbornici zaradi umetnega masla.

Na dnevni red pride vsaj pred Veliko nočjo še postava proti ponarejevanju živil in prav bi bilo, da bi se, kakor za to prosijo mnogoštevilne peticije raznih kmetijskih družb, v dotični postavi tudi poseben paragraf sprejel, ki bi urejeval kupčijo z umetnim maslom ter s tem zabranil nepošteno konkurenco naravnemu maslu. Na to vprašanje odgovoril je načelnik odseka grof Pinjnski ter mu povedal, da tudi on je v družbi s poslancem vitezom Kozlovskim stavil poseben predlog, da se posebna postava proti ponarejevanju masla proglašči. Skrbeti hoče, da, če že ne bo mogoče doseči po njegovem predlogu posebne postave, se vsaj v novo postavo sprejme primeren poseben paragraf.

Finančni minister naznanil je za živinorejce gotovo veselo novico, da hoče 500.000 kvintalov soli po 5 gl. dati za živinorejce kot živinsko krmno sol. Dolgo vrsto let je državni zbor zahteval, da se za prospeh živinorejce oddaja sol po znižani ceni. In sedaj je konečno finančni minister vdal se zahtevi gospodarskega odbora, ki je preračunal, da bi z množino 500.000 kvintalov soli bilo že precej ustrezno živinorejcem gledé števila goveje živine. Nekaj pa dobro.

V tej seji je izročil poslanec kranjskega veleposestva baron Schwegl peticijo deželnega odbora kranjskega za grajenje železnice Divača - Loka - Celovec.

V jutranji seji bo levičar dr. Suess govoril o ljudskem šolstvu in sicer o verski šoli, odgovarjal mu bo konservativni poslanec baron Morsey. O izidu te od vseh strani za važno smatrane debate dobite poročilo.

Banket na čast grofu Hohenwartu.

Konečno naj še pristavim, da je zvečer bil banket na čast načelniku konservativnega kluba

Nj. ekselenci grofu Hohenwartu, ki dné 12 t. m. praznuje svoj 70. rojstni dan. Banket počastil je tudi ministerski predsednik grof Taffe. V jako lepem govoru proslavljal je grofa Hohenwarta poslanec baron Morsey. Govor Hohenwartov bil je velezanimiv in je vzbudil med člani klubovimi pravo navdušenje in zadoščenje; to so bile prave moške besede!

„Soča“ in Alojzijevišče v Gorici.

Iz Gorice, 1. februarija.

Zadnja „Soča“ odzvala se je dopisniku z Goriškega v 9. številki „Slovenca“ z odgovorom: „Alojzijevišče“. Svojim očem nismo verjeli, ko smo čitali njene predrzne trditve. „Soča“ namreč piše: „V Gorici se je snoval zavod „Alojzijevišče“. Mi nismo vedeli zanj, kakor ne vemo za svojo smrt. V Gorici živimo, a izvedeli smo za ta zavod še le iz Kobarida. — Sploh nismo dobili mi o tem zavodu nikakega poročila, ne o ustanovitvi, ne o delovanju, ne o namenu, ne o potrebah... zato naravno, tudi ničesa nismo mogli poročati o tem zavodu.“ Kolikor trditev, toliko neresnic. Kar trdimo, tudi dokazemo.

Vrednik „N. Soče“ ob času ustanovitve „Alojzijevišča“ je bil šel v toplice ali ka-li, ko je „Nova Soča“ dne 7. novembra 1890, št. 45 II. teč. priobčila uvoden članek, naslovljen: „Resna beseda o važni stvari“. Da bi bil vrednik tudi peto kolo pri izdavanju „N. S.“, neumljivo so nam doslovno prepisane besede iz zadnje „Soče“. Omenjeni uvodni članek bil je naperjen proti dopisu: „Iz goriške okolice, 21. oktobra“ s podpisom „duhovnik“, in pa proti dopisu: „Iz goriške okolice, 27. oktobra“ v 44. številki „Soče“ s podpisom: „Duhovnik II.“ V teh dopisih izražala sta č. g. duhovnika nujno potrebo zavoda, vzgajajočega krščansko-katoliški naraščaj na Goriškem, opirajoča se na nedostatek posvečenega osebja na Goriškem. Prvi dopisnik bil je za ustanovitev „studentovske kuhinje“, ali še bolje konvikta po vzgledu laškega konvikta sv. Alojzija v Gorici. Poudarjal je, da otroškega vrta in dekliške šole v Gorici ne bode treba vzdrževati več z letnino „Sloginih“ udov, radovoljnimi podporami in doneski, ker se je nadejati, da bode odbor „Sloge“ — kakor je pri občnem zboru poudarjal in zahteval č. g. župnik Bl. Grča — delal na to in z vztrajnostjo tudi dosegel, da jo v kratkem času sprejme v svoje oskrbovanje mesto goriško“. Dopisnik je končal dopis z besedami: „To so moje misli o tem, kako bi bilo nam skrbeti za duhovski naraščaj; časa pravega nisem imel, da bi svoje misli s tem obširneje razvil; če pa vé kdo za kak drug način, naj ga pové in vstreženo bode meni in še marsikateremu drugemu.“

V naslednji 44. št. „Soče“ oglasil se je „Duhovnik II.“ s svojim dopisom: „Iz goriške okolice“ s predlogom: „... Studentovska kuhinja bi po mojem mnenju ne zadostovala; ustanoviti moramo konvikt...“

V odgovor tema dvema dopisnikoma objavila je 45. št. II. tečaj, 7. novembra, uvoden članek: „Resna beseda o važni stvari“, v katerem odobruje misel, je pa odločno proti studentovskim kuhinjam, modrujoča: „Pri studentovskih kuhinjah gleda se v glavnem oziru le — na prazen želodec šolarjev, ne pa — ali so tudi pridni in vredni, da se za-nje kuha in trudi ter žrtvuje čas in denar. — S tega stališča smo odločni nasprotniki studentovski kuhinji.“

Dalje odobruje „Nova Soča“ misel, da bi si osnovali tako imenovani konvikt ali „zavetišče“. Tadašnji „N. S.“ bila je za stvar, pomišljala pa se je radi časovnih okoliščin. Evo: „... imamo v tem oziru neke pomisleke. ... Naši pomisleki pa se ne nanašajo na stvar samo... marveč na čas, v katerem se je spravila ta misel na dan.“

V naslednjih vrstah toži „Nova Soča“ o „velikih potrebah“, o „pišlih sredstvih“, in zaključuje, da „moramo biti s sredstvi varčni... rabiti jih le v one svrhe, ki so najbolj siljene“, češ, konvikt je sicer koristen, a zdaj še ni neizogibno potreben. „Gospoda,“ kliče „N. S.“, „priznajmo, da bi nam bilo rečeno zavetišče jako koristno, a neizogibno potrebno ni, da bi ga morali prav letos ustanoviti, ko zahtevajo od nas neizogibne potrebe vse naše moči. — Odložimo ustanovitev — za nekoliko let. —

Nikar ne postavljajmo si za zgled italijanske duhovščine. — Zdruzimo se ter podpirajmo „Sloge“. Se je čas, da gospodje, ki se eno misel spravili v javnost, opusté za zdaj svoje namené.“

Tako je pisala „Nova Soča“ doslovno 7. novembra 1890; a 27. januarija 1898 spet doslovno ista „N. S.“ pod istim vrednikom: „V Gorici se je snoval zavod „Alojzijevišče“. Mi nismo vedeli zanj, kakor ne vemo za svojo smrt... izvedeli smo za ta zavod, ko je bil ustanovljen, še le iz Kobarida... Sploh nismo dobili o tem zavodu nikakega poročila, ne o namenu, ne o potrebah.“

Ljuba „Soča“, povej vendar, kdo piše neresnico? Mi ali ti?! Je-li pravo pogodil dopisnik z Goriškega v 9. številki „Slovenca“, pišoč: „Taka je liberalna pravico- in resnicoljubnost“, ali ne?! In ta list čita in podpira, kar moramo z bridkim srcem potožiti, tudi goriška duhovščina! Kaj bi vendar rekli sveti oče papež, ko bi kaj takega zvedeli? Sveti oče, ki priporoča in roti vse katoliško-misleče in v prvi vrsti duhovnike, da podpirajo dušno in gmotno le dobro časopisje?! Kdo bo dajal odgovor za vse pohujšanje, ki ga trpi po „N. S.“ katoliško ljudstvo? Brez dvoma tisti dušni pastirji, ki križem roke držé, ko njih ovčice pijejo strup verske mladenosti iz časopisov à la „Nova Soča“, à la „Soča“.

Še nekaj o „Alojzijevišču“, da spopolnim dopis z Goriškega v 9. št. „Slovenca“.

Liga + 24 se je spodtikal po vsej pravici ob te-le besede prve letošnje „Soče“: „Sprejmite priloženo svoto... namesto onih, ki so se v sakristiji zavezali, da vam nič ne dajo. Dopisnik je dokazal, da je „Alojzijevišče“ naroden zavod, da ga z malimi izjemami vzdržuje sama duhovščina, da je lansko leto zložila za ta zavod 1646 gl., da pa je tudi vspešno „izdatno“ podpirala „Slogine“ zavode“. Mi vse to do pičice odobrujemo in potrjujemo kot golo resnico; le dostavili bi radi podatek, v dokaz, kakšni „brezdomovinci“ so tisti, ki so se v sakristiji zavezali, da nič ne dajo za „Slogine“ zavode.

Pozvedeli smo iz najzanesljivejšega vira, da je goriška duhovščina zložila v dveh letih obstanka „Alojzijevišča“, to je od 5. januarija 1891 do danšnjega dne samo za ta zavod čez 3800, reci: tri tisoč osem sto goldinarjev. In resnicoljubna „Soča“ se predrzne očitati goriškemu duhovniku brezdomovinstvo?! Ravno tista dva gospoda, na katera je izpraznila „Soča“ vso zalogo svojega „Schimpflexikona“ že davno, dala sta naenkrat vsak po 200 gl. za „Alojzijevišče“. Takim „velikim rodoljubom“ pri Slovincu je nedavno zabavljala ravno „Soča“. Pa razi kdo, da je „Soča“ narodna, ko najpožrtvovalnejše rodoljube blati z „velikimi rodoljubi“ v ironičnem smislu! Zdi se reč dognana, da kdor ne da vredniku „Soče“ v roke za „Slogine“ zavode, naj žrtvuje kolikor hoče v druge istotako narodne svrhe, je po neizprosnili-beralni logiki „Soče“ „brezdomovinec“.

Na zadnji strani zadnje „Soče“ čitamo reklamo „Soče“ za „Sočo“ in komaj povitega sinčeka „Primorca“. Prsti nas grozno srbijo!

Gospod vrednik, dovolite, da prepíšemo le par stavkov brez posebnega komentara: „... ni ga poštenjaka, ki bi mogel najti v našem listu le eno samo pohujšljivo besedo, a ljudstvo veruje v prvi vrsti pač le svojim očem. Naj se oglasi, kogar je „Soča“ pohujšala ali vsaj žalila v njegovem verskem prepričanju! Z obrekovanjem proti našemu listu in celo proti osebi hočeje pomagati „Primorskemu listu“. Pomilujemo!“

Ne trebamo „Sočinega“ pomilovanja, pač pa potrebujejo pomilovanja „Sočini“ čitatelji, ki se redijo za drag denar ob takej dušnej paši. Fiat lux!

Politični pregled.

V Ljubljani, 10. februarija.

Nova večina. Tudi klub moravskih poslancev se je posvetoval ob vladnem programu za novo večino. Moravski poslanci seveda tudi niso zadovoljni z vladnim programom. Izrekli so se, da se hočejo dalje pogajati za avtonomijo dežel češke kraljevine in enakopravnost vseh jezikov v šoli, uradu in javnem življenju. Narodni razvoj v Avstriji je le mogoč, če se uresniči opravičene želje češkega naroda. — Mladočeški klub je tudi imel svoje posvetovanje o vladnem programu. Več govornikov je naglašalo, da vladni program ne nasprotuje le češkemu državnemu pravu in narodni enakopravnosti, temveč tudi prezira potrebno volilno reformo in ne opravičuje nad zastran gospodarskih reform. Mladočeški klub je izrekel svoje prepričanje, da je dolžnost Staročehov, moravskih Čehov in čeških veleposestnikov, da sedaj pojdejo v opozicijo. Če ne pojdejo v opozicijo, s tem pokažejo, da so se izneverili resoluciji z dne 1. novembra 1892, kateri so pritrdili na shodu v Pragi in izneverili se glavnim težnjam češkega naroda. Sklepi mladočeškega kluba pač ne bodo imeli nobenega vpliva. Staročehi in veleposestniki bodo že sami preudarili, s kakim postopanjem največ koristijo češkemu narodu. Mladočehi imajo v politiki pokazati pač še premalo uspehov, da bi mogli v politiki komu drugemu dajati svete.

Panamaska afera. Predvčeraj je bila v francoski zbornici jako zanimiva debata. V začetku se je interpeloval boulangist Goussot, kako da se je ustavila preiskava proti Rouvieru, ko je vendar dokazano, da je on dobil od panamske družbe mnogo denarja. Očital je vladi, da je vplivala na njo sodno preiskavo in da Rouvier samo zaradi tega ne pride pred sodišče, ker je pretel, da bi razodel še mnogo stvari, ki bi ne ugajale republikancem. Vprašal je, kaj vlada sedaj misli storiti zastran Rouviera. Pravosodni minister Buorgeois je odgovoril, da je sodišče imelo popolno svobodo. Vlada ni nič vplivala na preiskavo. Zato pa tudi sedaj ne bo ničesa storila. Kar je storilo sodišče, tako pa bode. Največ pozornosti je pa vzbudil Cavaignac s svojim govorom. Rekel je, da začetniki teh borb se kažejo sedaj kot zaščitniki javne poštenosti. Dve stvari sta dokazani, da je eden minister dobil denarja in da so tuji agenti v naši notranji politiki igrali silno ulogo. Republike pa ne smemo dolžiti tega, kar je krivda posamičnikov. — Deželi se morajo dati jamstva, da se spremeni sistema. Videli smo, kako so se razmetavale velike svote. Videli, kako so se snovali sindikati, katerih udeleženci so poblepno segali po dobičku, poskrili se pa, če je bilo treba dati denar. Ti veljavni ljudje, ki so najlakomneje posegali po denarju, vsa ta spridenost se mora dobro ožigosati. Ali morete pri tseh razmerah stopiti pred svoje volilce. Vlada ima pač najboljšo nameno, ali dosedanji vspehi ne morejo zadovoljiti dežele. Marsikako postopanje, ki se je tu omenilo, ni bilo potrebno. Nikakor ni bilo neobhodno potrebno, da je vlada nadzorovala, kako so francoski denarni zavodi delili denar. (Govornik je pri tem mislil na denar, ki so ga izdajali za volilne namene.) Prebivalstvo se tako trdno drži republike, ker vidi v njej vlado pravice. Ljudstvo se pa v svojem zaupanju ne sme goljufati. Predlagal je, da se vladi izreče zaupanje in ob enem pridakovanje, da bode preganjala korupcijo in vsako nepošteno postopanje. Cavaignacov govor je bil na pravil silen vtis. Da je koncem priporočil, da se vladi izreče nezaupanje, pa bi bila pala vlada in bil bi že danes ministerski predsednik. Ko je govoril še Ribot, je Deroulède predlagal, da se Cavaignacov govor nabije po voglih po vsej Franciji, čemur je zbornica pritrdila. Pritrdila je pa tudi skoro jednoglasno Cavaignacovemu dnevnomu redu. Koncem se je predlagal boulangist Richard, da država vrne panamski družbi 50.000 frankov, katere je dobil Rouvier in jih nekda porabil za državne namene. Zbornica pa ni sprejela nujnosti, katero je on zahteval za svoj predlog.

Slovstvo.

Narodne pjesme bosanske i hercegovacke. Sabrali fra Franjo Iv. Jukić i fra Grga Martić. Junacke pjesme. Svezak II. Mostar, tiskara „Glasa Hercegovca“. — Prvi zvezek smo že prijavi v Slovincu. Ker je narodna pesen v obče jeden najboljših sredstev, da se spozna narodova duševna sila

in njegovo čuvstveno življenje in ker so uprav jugoslovanske pesmi nedosegljivi umotvori narodnega pesništva, zato toplo priporočamo imenovano 2. izdajo bosenskih in hercegovskih narodnih pesmi. Cena zvezku je po pošti 65 kr.

Renan a Didon. Spisal I. E. Hulakovský. V Praze 1893. — Znano je, da je tudi v češkem pravdu izšlo slavno delo Didonovo: Jezus Kristus. — Ta spis ima obrneno svojo ost proti jednakemu spisu nedavno umrlega bogataja E. Renana, ki je v verskem oziru v svojem času neizmerno škodoval na Francoskem. Didonovo delo je preložil na češki jezik I. Hulakovský. V knjižnici, obsegajoči 58 strani pa isti pisatelj kritično primerja spisa Didonov in Renanov, ter pride do sklepa: „ve vědeckých kruzích francouzských panuje míněni, že David Didon přemohl Renana — Golijata“. — Češtine věšším Slovencem zlasti onim, ki imajo naročen Didonov češki prevod knjižice Jezus Kristus to knjižico priporočamo. Velja v Pragi v Ciril in Metodejski tiskarni (V. Kotrba) 12 kr. — Didonovega slavnega dela sta ravnokar izšla II. dela prvi in drugi zvezek a 50 kr. v isti tiskarni.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 10. februarija.

(Katoliško vseučilišče — prazen nič!) Poglavitna namera „Slov. Naroda“ sedaj je: razdvojiti slovensko duhovščino, ker tega se je prepričal, da v Slovincih brez duhovnov nikamor ne more. Zato vsled te taktike ščuje škofe proti škofom, duhovne proti škofom, starejše duhovne proti mlajšim, kroško, isterske proti kranjskim, pridobiva bogoslovce hujška jih za medsebojne prepire, sploh opravlja povsod posle sejalca nemira in sovraštva, dasi vedno pojoč pesem o miu in kršč. ljubezni. — Včeraj se je pa kar v uvodnem članku spravil nad mariborske gosp. bogoslovce, med katere „se je urinil in se uriva hudi duh nekaterih sedaj merodajnih kranjsko-klerikalnih brezdomovincev.“ — Kaj pa so zagrešili mariborski gospodje bogoslovci. Strašne reči! Oni so se osmelili poleg družbe sv. Cirila in Metoda nabirati darove tudi za katoliško vseučilišče v Solnemgradu, trositi „svoje bore in redke novce za prazen nič, le za idejo dvomljive vrednosti“. Nato govori „Narod“ da se slov. bogoslovci silijo pristopiti k imenovanemu društvu. Dalje „Narod“, ki vedno piše o „zjedineni Sloveniji“, privleče zopet pokojnega ljubljanskega „Tagblatta“ fraze o Kranjcih, Štajercih itd. na dan ter hujška štajerske bogoslovce zoper kranjske.

Najlepše pa je, ko „Narod“ sprejme vlogo zagovornika mariborskih bogoslovcev, rekô: „Odlučno pa nadalje prosvedujemo v imenu velike večine mariborskih bogoslovcev zoper to, da bi skušala dvojica ali trojica iz nam sosednje pokrajine importirati prepir in pogubno prenapetost, grdi fanatizem in zaničevanja vredno brezdomovinstvo.“ Konec članku pa, čegar začetek slôve: „Ubogi narod, kateremu se rodijo sinovi Missia - Mahničevega rodoljubja“, se glasi: „Geslo vseh zavednih slovenskih bogoslovcev pa je in ostane: Bog in narod. Uverjeni so, da bodo, držeč se v istini tega gesla, odgovarjali tudi blagim intencijam svojega mariborskega vladike.“ — Mi se ne bomo prerekali z „Narodom“. Dostavimo le: Čudno, čudno se nam zdi, da bi dvojica ali trojica bogoslovcev terorizovala vseh drugih 67. Čudno se nam zdi, da se zoper to trojico pišejo kar celi uvodni članki! Čudno, da zadostuje „Narodu“ samemu geslo: „Bog in narod“, geslo vseh zavednih slovenskih bogoslovcev pa je in ostane: „Bog in narod!“ — Sploh pa nam to geslo v ustih liberalcev ni nič po godu, ker uverjeni smo, da se razlaga tako, kakor je razlagal paganski tat dar bogu tatov, Merkuriju. Vkral je namreč vrečo orehov, polovico je moral darovati bogu, polovico je smel sebi prihraniti. Raztrl je orehe, jedrca je ohranil za-se, bogu daroval pa lupine. — Tako in še slabše godi se Bogu pri liberalcih z geslom: „Bog in narod“, le s tem razločkom, da većinoma pri njih ne dobi ničesar ni Bog ni narod! — Kar se pa tiče besed, s katerimi „Narod“ omenja lavantinskega kneza in škofa, poudarimo, da je tudi ta knez proslavil prvi slovenski katoliški shod s svojo navzočnostjo ter da je potrdil vse sklepe katoliškega shoda, tedaj tudi sklep, s katerim se priporoča katoliško vseučilišče v Solnemgradu v podporo. To so intencije prevziš. vladike. Pos-be pa priporočamo pisatelju „Narodovega“ članka, naj prečita pazno zadnje krasno pismo la-

vantinskega knezoškofa; ondi se prelepo zrcali geslo imenovanega vladike, ki se glasi: Verujem v sveto, katoliško cerkev! — Tedaj morda tudi dopisnik dobi kaj smisla za pomen katoliške cerkve in ob enem spozna, kake namene naj imajo bogoslovci in kako se mora glasiti tudi geslo slovenskih bogoslovcev!

(Papežev jubilej v osrednjem semenišču v Gorici) vršil se bo v nedeljo 12. febr. s tem-le vspreedom: 1. G. Verdi Sinfonia „Giovanna d' Arco (Orchester.) 2. „Laudes Leonis XIII (Knave III.C) 3. Fr. Gerbič „Petrov Brod“. (Zbor.) 4. Papež in svoboda.“ (Guzelj IV.C.) 5. „Sarfan“ in „Vienac hrv. nar. popjev.“ (Tamburica) 6. G. Sinico „Barcarola“. (Coro.) 7. W. Mozart: Symphonie „Don Juan“. (Orchester.) 8. Leone XIII e la quæstione sociale.“ (Luxich IV.C.) 9. I. pl. Zajc „Zemaljski raj.“ (Zbor.) 10. Lacina „Violinconcert.“ (Orchester.) in Hymnus in Leonem XIII. (Chor u. Orch.)

(Wolfovega slovenske-nemškega slovarja) drugi sešitek je izšel, prinašôč besede od „cesanica“ do „doskočišče.“ Novim naročnikom je tudi še prvega zvezka dovelj na razpolago.

(Umrli) je vpok. duhoven gosp. Valentin Orehek pri Bučki v gradu Radelci pri ôč. sestrah magdalenkah. Rajni je bil rojen v Dobu leta 1846. Posvečen l. 1874 služboval je kot kapelan, v Švibnem, v St. Lovrencu ob Temenici, dalje v Cemšeniku in naposled v St. Jurju pod Kumom, zadnja leta je bil bolehen ter si je izprosil začasnega pokoja. Mili Bog je dodelil sedaj skromnemu blagemu gospodu večni pokoj. Naj v miru počiva! — V Trstu je umrl policijski svetnik gospod Rajmund Vidic, rojen Ljubljancan. — V Gorici je umrl po dvajsetdnevni vročinski bolezni S. t. m. o. Marko Cristofoletti. Rojen je bil v Gorici leta 1844, v kaptucinski red je vstopil l. 1863. N. v m. p.!

(iz Šmarije) se nam poroča: V torek 7. t. m. ob 10. zvečer je pri nas zadel v predoru, ki ga delajo za železnico, nekega delavca velik kamen in ga do smrti ubil. Ponesrečenega delavca so prenesli v mrtvašnico.

(Značilno!) S Koroškega, dné 8. februarija. Dopisnik beljaške „Deutsche allg. Zeitung“ iz Brež poroča o „plesnem venčku“ tamošnjega pevskega društva ter kot nekako znamenitost poudarja: da se ob tej priliki neso stepili!! No, to poročilo je res jako značilno za kulturno stanje naših koroških Nemcev! Če se ob pevski slavnosti ne stepejo, se to mora posebno poročati!! Bil bi skrajni čas, da nemški kulturonosci, ki nas Slovence na vsak način hočejo osrečiti s svojo „omiko“, le-tó kulturo malo bolj posejejo pri svojih nemških rojakih! — V isti številki poroča omenjeni list naslovom „Einer weniger!“ o smrti dr. Lutmana, a na tak surov način, kakoršnega je kos le sodrga, ki ne spada k „inferiorni rasi!“

(Nesreča.) V sredo, 1. t. m., je v Mirni Peči pri gradnji železnice pòdsulo 13 let starega dečka Josipa Pugela iz Vel. Kala. Prinesel je kosilo svojemu bratu in je sedel pod usad, kjer so kopali. Jeden delavec je nevarnost zapazil in je drugim naznanil, da so zbežali, dečka pa je pòdsula velika plast zemlje, da je nesrečnež takoj umrl. Nepredvidno ravnanje nadzorniki, ker pusté delavce zemljo izpodkopavati mesto, da bi od vrha kopali.

(Šola zaprta.) Že pred tremi tedni se je poročalo, da so se mej otroci v preddvorski fari prikazale osepnice. A nekaj dnij sem se tako zelo razširile, da je okrajno glavarstvo ukazalo šolo zapreti saj toliko dnij, da ta bolezen pojenja.

(iz Celovca) dné 9. febr. Poročalo se vam je o zadnjem lepem shodu našega marljivega katol. pol. in gosp. društva v Selu pri Podkurnosu. Dodatno naj vam poročam, da je zborovanje našlo tudi že odmev v naših nemških listih. „Fr. St.“ poročajo v zadnji številki jako obširno o zborovanju in zoper svojo navado še precej resnično in dostojno. No, le veselí nas, da se i liberalni listi toliko zmenijo za nas, s tem vsaj pripoznavajo, da i mi še živimo. Jako zadovoljne so „Fr. St.“ s poučnim govorom g. Haderlapa. tem manj jim pa ugaja, da je veleč. g. župnik Vidovic tako originalno in dobro na res šaljiv način ožigosal smešno nemškutarijo. Naj le „Fr. St.“ večkrat poročajo o naših shodih, nepristransko, ter objavljajo i govore, ki se govore ob takih prilikah; morobiti zna i naše zagrizepe nasprotnike še srečati pamet, da vsaj enkrat i nam privoščijo naše povsem postavne pravice!

(Prestavljen) je g. Jožef Kostanjevec, kaplan pri Sv. Marjeti ob Pesnici za kaplana k Sv. Marku poleg Ptujca.

(Srednje šole v Mariboru, Celju in Ptuj) sklenejo svoje prvo polletje tudi jutri 11. febr. ter prične drugo polletje dne 15. febr.

(Službo živinezdravnika) za začasno razpisal je deželni odbor štajerski za okraj Konjice.

(Pogorelo) je 31. jan. kakor poročila „Slov. Gospodar“ posestniku Karlu Krefitu v Biserjanah gospodarsko poslopje. — 5. febr. pa je zgorela delavnica A. Jeleku, kleparju v Mariboru.

(Pasji zapor) je razglašen vsled odloka c. kr. okr. glavarstva na Ptuj za občine: Velika nedelja, Sodinci, Vičanci, Bratonečici, Podgorei, Sv. Marjeta in Zamošani.

Telegrami.

Dunaj, 10. februarja. Cesar je imenoval nadvojvodinjo Karolina Marijo Immaculato opatinjo zavoda plemenitih dam v Hradčinu v Pragi.

Dunaj, 10. februarja. „Wiener Zeitung“ objavila je cesarski patent, s katerim se sklicuje dolnjeavstrijski deželni zbor na dan 15. februarja.

Dunaj, 10. februarja. Pri nadaljevanju budgetne debate pri naslovu „Ljudske šole“ poseže učni minister na včerajšnji Heroldov govor. Sodba poslanca Herolda prihaja od globokega nasprotja mej vsem njegovim političnim mišljenjem in načeli, katera zmatra vlada pri današnjih razmerah za opravičena, katerih se hoče vzlic vsem težavam trdno držati. Rekel je, da zastopa program, v kolikor se tiče njegovega resorta. Gledé šolstva zagotavlja vlada v programu zastran narodne posesti vsakemu narodu, kar ima, priznava tistim, ki hitreje napredujejo, vse, kar so pridobili, vsem pa daje jamstvo, da se jim ni bati nobenih izgub. Ne bode se pustilo, da bi kdo predalec segal v škodo družega, ali intenzivno se bode gojil razvoj vsakemu narodu potrebnih učnih sredstev. Program razločuje v področju administrativnega delokroga mej odloki in naredbami svobodnega preudarka in odločbami administrativne judikature. V poslednjem slučaju gre za porabo zakonov na upravo. Vlada pravi izrecno v programu, da se zmatra v teh slučajih vezana na zakone in naredbe. Ministru ni razumljivo, kako je mogel Herold v tem odstavku videti očiten napad na judikaturu ali pritiskanje na upravno sodišče. Minister z veseljem konstatuje, da so vse stranke v zbornici priznavale pomen verskih čuvstev in izrekle, da se mora ozirati na to čuvstvo pri izvajanju državnih šolskih zakonov.

Praga, 9. februarja. „Nar. Listy“ poročajo, da se je v Moldavski dolini od Melnika proti Kralupu nakopičilo ledu in drugih stvari, ki zapirajo vodo. Bati se je zatorej nesreče. 20 ženijskih vojakov je prišlo na pomoč, ali vendar se je odposlala prošnja, da se odpošlje še več vojakov.

Lipsija, 9. februarja. O polnoči je v neki gostilni nastal ogenj, ki se je tako hitro širil, da se ljudje skozi ozek izhod neso mogli rešiti. Šest oseb je mrtvih, tri težko poškodovane.

Pariz, 9. februarja. V panamski pravdi se je danes izrekla obsodba. Ferdinand in Karol Lesseps sta zaradi goljufije in zlorabe zaupanja obsojena v petletno ječo in 3000 frankov globe, Fontane in Cottu v dveletno ječo in 3000 frankov globe. Eiffel je obsojen zaradi zlorabe zaupanja v dveletno ječo in 20.000 frankov globe.

Marselj, 9. februarja. Zdravje se je zboljšalo, epidemija pojenjuje. Od včeraj zvečer ni nikdo za koleru umrl in konstatoval se je le jeden slučaj sumljivega obolenja.

London, 9. februarja. Parnik „Trinacria“, ki je peljal iz Glasgowa v Neapolj, se je potopil blizu Cap Villana. Od moštva sta se dva rešila, 37 jih je utonilo.

Prošnja.

Pred 16 leti začelo se je po duhovni trnjski na Notranjskem (pošta Št. Peter) nabirati za zgradbo nove že takrat zelo potrebne cerkve. Nabralo se je dosežaj od 4 do 5 tisoč gl. Dolgo časa bi pa bilo treba uabirati, ko bi se hotelo iz denarja domačinov, večidel ubožnih, zidati. Ker se je pa število prebivalcev dotične duhovnije zelo pomnožilo — čuti se toliko bolj potreba nove cerkve. Sedanja cerkev je namreč 10 mt. dolga, 5 1/2 mt. široka in 4 1/2 mt. visoka! In taka naj zadostuje skoro za 1200 domačih ljudi in še dosti tujih, ki prihajajo iz Zagorja, Št. Petra in nekaterih slavinskih podružnic, ob praznikih ob 10. k sv. maši v Trnjo! Pri tako majhnem prostoru, ne more se nihče čuditi, da tretjina ljudi ostaja o praznikih brez sv. maše! Gnječa in vročina v nizki cerkvi tudi le nekoliko bolehnim ljudem priti zabrani. Zato z dovoljenjem in posebnim priporočilom prevz. knezoškofa, zatekam se k preč. duhovščini in občinstvu s prošnjo: „Spominajte se z milimi darovi rojakov v Trnjo in olajšajte jim težavno udeležbo presv. darive!“

Prostovoljni darovi naj se pošiljajo podpisane, imena blagih dobrotnikov boče od časa do časa prinašal „Slovenec“.

Fran Lakmayer,
kurator.

Umrli so:

8. februarja. Marjeta Podbregar, delavčeva žena, 50 let, sv. Petra cesta 69, jetika.

V bolnišnici:

7. februarja. Marija Zajc, gostija, 70 let, emphisema pulm. — Franc Peternel, mizar, 22 let, tumor cerebri.

8. februarja. Marija Bernik, gostija, 66 let, carcinoma mamae.

Tujci.

8. februarja.

Pri **Maliču:** Mandel, Böck, Kreidl, trgovci; Weiss, potovalec, z Dunaja. — Zelinka, strojevodja, s soprogo, in Lenossi, uradnik, iz Trsta. — Anderka, vojaški podintendant, in Berta iz Grada. — Eppich iz Kočevja. — Križ in Kropf iz Ribnice. — Lerggetporer, fotografova soproga, s hčerjo, iz Bleda.

Pri **Storu:** Felber, Kulka, Schinzi, Zeltmacher, trgovci, z Dunaja. — Simone, trgovec, iz Vidna. — Weiss, trgovec, iz Prage. — Bett, trgovec; Kenich, uradnik, s soprogo, iz Trsta. — Thaler Tomaž, župnik, in Thaler Mihael, posestnik, iz Rojana. — Debeljak, župnik, iz Preddvora. — Homan iz Ra-

Štev. 54.

Razpis službe.

Pri okrajni hranilnici v Slovenjgradcu je umestiti

služba kontrolorja

z letno plačo 800 goldinarjev.

Prosileci za to službo, ki morajo v hranilničnem poslovanju dovolj izvežbani, ter slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi popolnoma zmožni biti, naj svoje lastnoročno pisane prošnje z dokazi o pridobljeni vsposobnosti, katera je za to stroko potrebna, in s pristavkom, jeli je prosilec samec ali oženjen, do 28. tega meseca pri ravnateljstvu te hranilnice vložijo.

Nastop službe 1. aprila 1893.

Ravnateljstvo.

Dunajska borza.

Dne 10. februarja.

Papirna renta 5%, 16% davka	98	90	kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	98	50	
Zlata renta 4%, davka prosta	117	74	
Papirna renta 5%, davka prosta	102	—	
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gl.	994	—	
Kreditne akcije, 160 gl.	324	60	
London, 10 funtov strl.	120	90	
Napoleonor (20 fr.)	9	62	
Cesarski cekini	5	69 1/2	
Nemških mark 100	59	22 1/2	

Dne 9. februarja.

Ogerska zlata renta 4%	114	90	kr.
Ogerska papirna renta 5%	—	25	
4% državne srečke l. 1854., 250 gl.	147	75	
5% državne srečke l. 1860., 100 gl.	147	75	
Državne srečke l. 1864., 100 gl.	195	—	
Zastavna pisma avstr. ovr. zem. kred. banke 4%	97	70	
Zastavna pisma	101	50	
Kreditne srečke, 100 gl.	193	50	
St. Genois srečke, 40 gl.	65	—	

Ljubljanske srečke, 20 gl.	23	gl.	—	kr.
Avstr. rubežega križa srečke, 10 gl.	18	75		
Rudolfove srečke, 10 gl.	25	—		
Salmove srečke, 40 gl.	68	50		
Windischgrazove srečke, 20 gl.	76	—		
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gl.	151	75		
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v.	2887	50		
Akcije južne železnice, 200 gl. sr.	94	60		
Papirni rubelj	1	24 1/2		
Laških lir 100	—	—		

List „Mercur“.

Zanesljiva informacija o stalno obrestnih in dividendnih papirjih, važnih dogodkih na gospodarskem in finančnem polju, odličnih pojavih na dunajski borzi. Světi pismeni in ustni brezplačno. Celotna naročnina s poštno pošiljateljico vred gl. 2.60.

Menjarnična delniška družba

„MERCUR“

Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Vestni nasveti za dosego

kolikor mož visokega obrestovanja

pri najpopolnejši varnosti

naloženih glavnice.